

4

Možná se mi fakt zdála. To se někdy děje, že mám jako hodně živý sny a pak se probudím a prudce dechám a vůbec nechápu, co se to šmarja děje, a musím Bobovi rychle přikázat, aby mi do sluchátek pustil nějakou srandovně nebo relaxační muziku, páč se celej třepu a ta šitská technologie se mi naladuje na náladíčky, takže mi do uší hučí hlasitej metal, a to mi teda, přátelé, vůbec nepomáhá. Jako vůbec. Absolutně. Vůbec.

Ale já vím, že to nebyl sen. Víím to, poněvadž jsem cejtil ten trochu nasládlej pach z větráků v litérně, páč jsem cejtil proud vzduchu, jak mě drží na nohou, páč jsem cejtil, jak se mi potí ruce. A když něco cejtíte, tak to musí být pravdivý, ne?

Dneska jsem si k snídani navolil oranžovej cibus. Chutnal jako vzpomínka na její vůni, což je pěkně cvaklý. Ale já konec konců docela cvaklej jsem, tak co se divím?

Stojím ve sprše. V krátkých intervalech na mě vždycky vyprskne voda ze všech koutů. Studená. Ach, osvěžení je ráj. Pak na mě vyprskne mejdlo, na hlavu mi trubice seshora kydne šampon, já si obojí rychle rozetřu a pak zase stojím a nechávám se poprskávat vodou, dokud ze mě všechno nesmyje. Nakonec se na mě ze všech stran nahrne proud vzduchu a vůně, kterou jsem si cécéá před tisíci lety navolil. Nemám páru, co to je, ale voní to žůžově a já to nikdy nehodlám změnít. Chci mít svoji vlastní vůni, chápete. Něco, co mě jako identifikuje. Co mě dělá mnou. Stejně jako moje modrá paruka, kterou teď musím, do řiti, vyměnit za hnědou, protože se chystám na jednu z těch áčkových parties, o kterých jsem vám povídal. Jenže tahleta je prej nějak důležitější, jelikož tam bude

prezidentka Kleinová a její gang (čtete: poradci, účetní, bla, bla, já jim prostě říkám gang, kdo se v nich má vyznat).

Ze sprchy zamírím k velký obrazovce v šatně, kde kliknu na ikonku s oblečením, pak si zvolím *formální*, vyberu si z desítky obleků, který všechny vypadaj skoro stejně, a potvrdím volbu. Ze zdi vyjede ramínko s navoleným oblečením a já se dám do oblékání.

Musím se přiznat, že já a obleky máme jaksi komplikovaný vztah. Na jednu stranu mi přijdou fakt prima, jelikož v obleku vypadám sexy. Vždycky se pak promenáduju před zrcadlem a mrkám na sebe. Na druhou stranu je mi v něm nehorázný, ale nehorázný vedro. Bylo mi řečeno, že se všechny obleky vyrábí z velice vzdušných látek. Ha. To určitě. Nehledě na to, že na sobě musím mít dlouhý rukávy a dlouhý kalhoty a kravatu, jejímž hlavním úkolem je zaškrtit mě. No mě klepne pepka. Přátelé, musíte mě pochopit – já opravdu rád vypadám jak velkej gentleman a bohatej galán a tak dále. Ale kdybych takhle mohl vypadat, aniž bych se upařil k smrti, byl bych mnohem víc spoko.

Ale život není ízy-pízy, takže se narvu do obleku, nasadím si nudnou hnědou paruku, čeknu se v zrcadle, párkrát na sebe zamrkám a vydám se na střechu, kde sídlí moje fáro. Ještě se ale zastavím u obrazovky v obýváku, kde si navolím oběd. Ve zdi se otevře malej výklenek a z něj vyjede cibus. Popadnu ho a po cestě na střechu ho přehazuju z ruky do ruky. Je oranžovej.

*

To se ví, že dorazím o půl hodky pozdě. To je prostě typický. A to se ví, že jen co vkročím do dveří, z davu lidí se vynoří taťulda a rázuje si to ke mně – načuřeně, měl bych dodat. To je taky typický. Takže když mě popadne za rameno a zatřese mnou, zašklebím se, jelikož všechno je vlastně tak, jak má být. On to ale asi nepobere, poněvadž se zatváří ještě načuřeněji.